

pevnost

edice

David
Šenk

Proudové šílenství

David Šenk

PROUDOVÉ ŠÍLENSTVÍ

David Šenk

**PROUDOVÉ
ŠÍLENSTVÍ**

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © David Šenk, 2013
Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2013
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2013

ISBN 978-80-7425-183-2

Kruh se uzavírá

Točila se mu hlava a dělalo se mu špatně od žaludku. Proklínal každý okamžik, který musel na tom odporném místě strávit. Vzduch byl hustý jako polévka a mísily se v něm divné pachy. Míjely ho desítky bizarních tvorů, kteří poletovali chodbami, odráželi se od stěn a navzájem se elegantně vyhýbali. V nazelenalém světle, které vydávaly stěny chodby, se jejich těla přízračně leskla. Podivným hmyzem přesycený vzduch se kolem něho pročišťoval, jako by byl jedovatý a nic živého nechtělo riskovat byť jen letmý kontakt s jeho pokožkou či oděvem. Oba jeho průvodci pomalu postupovali chodbou a ocasy jim kmitaly ze strany na stranu. Zavřel oči, automaticky pokládal jednu nohu před druhou, přísavky vydávaly tlumený, mlaskavý zvuk.

Již do sebe dostatečně nasál atmosféru tohoto prokletého místa, a tak uzavřel všechny sensorické kanály a ponořil se do absolutní prázdnoty. Koncentroval se a připravil se na rituál Růstu.

* * *

Geron Hartuu se vznášel uprostřed malé bubliny a prohlížel si cizince, jak kráčí chodbou. Obraz zprostředkovaný světločivnými buňkami habitatu byl zrnitý a monochromatický, ale to Hartuuovi nevadilo. Zmátlo ho však, že se mu host najed-

nou ztratil. Ještě před chvílí cítil jeho plné vědomí – a najednou vnímal jen prázdnou, mátožně se pohybuující schránku.

Zamyšleně se snesl na úroveň vstupu do bubliny a čekal.

Když cizinec vstoupil dovnitř, vybuchla Hartuuovi v hlavě spalující záplava počítků. Otrásl a stáhl se.

Průvodci připomínající opice odešli a osvětlení v bublině nabylo na intenzitě.

„Vítám vás, velvyslanče Ornegu,“ řekl Hartuu a rozpřáhl ruce s dlaněmi otočenými vzhůru.

Velvyslanec se uklonil a opětoval Hartuuovo gesto.

„Posaďte se,“ vyzval Hartuu Ornega.

Orneg se posadil do křesla, které se kolem něho ovinulo a přizpůsobilo se jeho tělu. Sotva se Hartuu posadil do podobného křesla pár metrů od velvyslance, bublina se dala do pohybu.

„Děkuji,“ řekl Orneg a neznatelně se uklonil. Moc dobře věděl, že jeho hostiteli není gravitace zdaleka tak příjemná jako jemu. Pohybuující se bublina generovala přibližně třetinovou pozemskou přitažlivost, což se zdálo být přijatelným kompromisem.

Chvíli bylo ticho a Orneg pozoroval tunely, kterými se bublina pohybovala. Žaludek se mu uklidnil a v bublině nebylo cítit tolik cizích pachů.

Hartuu se pokusil nahlédnout do Ornegovy mysli, aby zjistil, zda si host přeje, aby nechal stěny zneprůhlednit, ale Orneg byl zcela nečitelný.

„Přišel jsem vás požádat o pomoc,“ řekl Orneg a obrátil své zářící oči k Hartuuovi.

„Poslouchám,“ řekl Hartuu a kývl hlavou.

„Před sedmi lety jsme vyslali průzkumnou loď do systému Cartus, kde naše sondy objevily Zemi podobnou plane-

tu vhodnou ke kolonizaci. Průzkumníci postavili v soustavě bránu, kterou se ke Cartu přenesly tři kolonizační lodě s dvaceti tisíci lidmi na palubě.

Průzkumná expedice se vrátila na Zemi, ale tři dny po jejich návratu se spojení mezi naší bránou a bránou v soustavě Cartus přerušilo a až do dnešního dne nebylo obnoveno. Již před měsícem uplynula doba potřebná pro i tu nejsložitější opravu brány, respektive pro její znovuvybudování. Zvažujeme vyslat do sektoru záchrannou expedici, ale pokud došlo k nějaké katastrofě, nemůžeme si dovolit čekat na odpovědi dalších sedm let.“

„Nechápu, v čem by měla spočívat naše pomoc,“ řekl Hartuu. „Naše lodě jsou nesrovnatelně pomalejší, takže o nějaké rychlejší dopravě do zmíněného sektoru nemůže být ani řeč...“

„Vím,“ řekl Orneg. „Domníváme se však, že vyřešit tuto záhadu, nebo významně přispět k jejímu vyřešení, by mohl někdo z vás s... telepatickými schopnostmi.“

Hartuu se jemně usmál. „Ničí telepatické schopnosti nesahají do vzdálenosti desítek světelných let.“

„Ale mohou výsledkem průzkumníků, kteří se vrátili, pomoci rekonstruovat události související s kolapsem spojení.“ Orneg svým rozšířeným vědomím zaznamenal zvýšenou aktivitu Hartuuova mozku a mohl si domyslet, že se dohaduje se svými druhy.

Po chvíli Hartuu zamyšleně promluvil: „Ornegu, jistě jste si vědom, že my se neztotožňujeme s vaší chorobnou posedlostí osidlovat vesmír.“

„Hartuu, sami tvrdíte, že tato chorobná posedlost nás zaneprazdňuje tak, že alespoň nepodléháme svým destruktivním pudům.“

„To má být výhružka?“

Orneg si odfrkl. „Proč bychom vám vyhrožovali?“

Hartuu opatrně nahlédl do Ornegovy mysli, ale narážel jen na tlusté svazky informací z posílených smyslových orgánů. Jaké motivy se za nezvyklým požadavkem velvyslance Chladných mohly skrývat?

„V podobných případech,“ pokračoval Orneg, „by se nemělo nic ponechat náhodě. Ohrožení jedné lidské kolonie v hlubokém vesmíru je ekvivalentní ohrožení celého lidstva.“

„Vaše sebevědomí mě udivuje, Orneg,“ zasyčel Hartuu. „Přiznáváte, že svým neuváženým chováním ohrožujete celou lidskou rasu.“

„Hartuu,“ vyštěkl Orneg a postavil se, „nepřišel jsem s vámi debatovat o filosofii. Přišel jsem požádat o pomoc.“

Hartuu se vyrovnaně usmíval. „Nemyslíte, že filosofie souvisí s ochotou poskytnout pomoc velice úzce?“

Orneg se opět posadil a složil si ruce na prsou. Očima propaloval Hartuuovu plochou, beznosou tvář.

„Předpokládejme, že bychom svolili. Jak si představujete konkrétní spolupráci? Pochybují, že by se vaším druhům chtělo strávit delší čas u nás, a vím, že nikdo z nás nepoletí na Zemi ani na jiné *těžké* místo.“

Orneg se usmál. „Křižník čekající na můj návrat má na své palubě všechny osoby, kterých se vyšetřování týká.“

Bublina se zastavila a Hartuu se vznesl. Ornegovo vnímání prostoru se znovu vzbouřilo.

„Zítra čekejte naši delegaci,“ prohlásil Hartuu a uklonil se.

Ornega k jeho lodi doprovodili dva opičí tvorové, ale nemohl říci, jestli to byli ti samí, co ho přivedli k Hartuuovi.

Chodby nepoznával, ale ten puch ho opět donutil uzavřít čichové okruhy.

Habitat Živých, to přímé svědectví protivení se Přírodě v podobě genetické manipulace, ho doháněl k šilenství. Ani na cizích světech kolonizovaných lidmi neviděl tak podivné tvory. Sám Hartuu byl tou nejděsivější karikaturou člověka a zdálo se nemožné, že by s Ornegem či jeho předky měl ještě něco společného. Lidstvo se ale rozdělilo už před mnoha staletími. Mělo smysl po tak dlouhé době uvažovat o přibuzenství?

Když vcházel do komory, v které kotvil jeho člun, opičí tvor se k němu naklonil a zeptal se: „Proč jste tak konzervativní ohledně svých těl, Ornegu? Trávíte přece většinu života ve vesmíru. Bez středního ucha, s delšími prsty na nohou a s ocasem by vám bylo lépe.“

Orneg se nezmohl na odpověď. Překvapilo ho, že ten tvor mluví. Něco poplašeně zamumlal a zmizel v lodi. Ačkoli byl u Živých už poněkolkáté, nikdy nedokázal poznat, které z jejich výtvorů jsou jen bezduché hračky. Připojil se k lodním systémům a nechal se ukolébat chladivým objetím stroje.

* * *

Loď Živých stála v hangáru a zimničně se chvěla. Technici rozpačitě postávali na kraji přistávací plochy, výrazy jejich tváří skrývaly jejich rozporuplné pocity jen těžší. Na jedné straně je lákalo přistoupit blíže a prozkoumat toho tvora, který Živým sloužil jako kosmická loď, na straně druhé se jejich myšlení zalykalo pocity nenávisti a odporu.

Šev na přední části lodi se rozevřel a na přistávací plochu vyběhla dvě podivná stvoření. Vzdáleně se podobala medvídkům koala, ale jejich bezsrstá těla byla pokryta lesklou

blánou budící dojem slizkosti. Za nimi se objevily dvě ženské postavy orientálních rysů ve vyzývavých šarlatových šatech, s blýskavými růžicemi ve vlasech.

Většinu mužům se na chvíli zastavila srdce. To, co viděli, se neslučovalo s všeobecnou představou Živých coby odporných mutantů.

Orneg a kapitán Kant přistoupili k vyslancům, hluboce se uklonili a představili.

„Děkuji velvyslanče,“ promluvila vyšší žena. „Jsem Geron Hartuu a toto je Kej Rekan.“

Orneg zalapal po dechu a znovu se uklonil. Ze strany Hartuua to samozřejmě byla ukázka moci a vysokého postavení. Patřil k nejstarším Živým a jen Bůh ví, kolika těly disponoval. Orneg si představil to ženské tělo, jak se přízračně vznáší v živném roztoku v nějaké bublině v habitatu Živých – bezduché, prázdné, pravděpodobně vypěstované jen pro tuto příležitost.

Hartuu se sklonil k jednomu z medvídků a přikázal mu, ať se postará o loď. Tvor odkráčel k vyděšeným technikům a začal jim udílet rozkazy. Jeden z Kantových pobočníků oba Živé s druhým medvídkem odvedl do jejich kajuty. Potil se a nervózně koktal a Hartuu musel tlumit své telepatické schopnosti, aby ho příliv emocí nezahltil.

* * *

Vypnuli v kajutě gravitační mřížky a volně se vznášeli.

Chladní... nejsou tak chladní... Uvnitř je spalují protichůdné pohnutky. Někteří jsou ale tak zvláště nečitelní.^{KR}

Umí ovládat tok informací přijímaných smyslovými orgány.^{GH}

Mám pocit, že před námi něco tají.^{KR}

Mají z něčeho strach.^{GH}

Co když se potvrdí naše domněnky?^{KR}

Teprve tehdy se budeme muset rozhodnout.^{GH}

Ozval se zvonivý tón následovaný ohlášením velvyslance Ornega.

Odrazili se od stropu a Rekan přikázala počítači, ať nastaví třetinovou gravitaci. Vzápětí se otevřely dveře a Orneg opatrně vstoupil. Posadil se do křesla u malého stolku a položil na něj dvě malé kovové krabičky. „Datové transpondery. Umožní vám přístup k databankám průzkumné mise.“

Kej Rekan se štitivě jedné krabičky dotkla a posunula ji blíže k sobě.

„Používají je malé děti, které ještě nebyly... hmm... vybaveny,“ vysvětloval Orneg.

„Zaneřádění lidského organismu pseudo-živými součástkami má být podle vás vybavení?“

Proč na něj hned útočíš? Bude neustále v defenzívě a jen těžko nám řekne něco navíc.^{KR}

Orneg se pohodlně opřel a usmál se. *Hartuu je opravdu schopný provokatér*, pomyslel si. „Jste spokojeni s ubytováním?“

Kej Rekan se odrazila, saltem přeletěla stůl a postavila se vedle Ornega. „Neuhýbejte otázce, velvyslance! Přiznejte, že se bojíte.“

„Nevím, kam tím míříte?“

„Ano, bojíte se.“ Rekan mu položila ruku na rameno a pevně mu ho stiskla. „Tam, kde by se dalo pít velkými doušky, jen srkáte.“

Hartuu rozevřel své vnímání a pronikl do Ornegovy mysli, která se právě soustředila na pálivý stisk ramene.

„Posilujete svým dětem kosti, vylepšujete nervovou soustavu, upravujete senzorické dráhy, ale nic z toho není dědičné. To je přeci očividné plýtvání!“

„Jsme lidé a lidmi zůstaneme...“ bránil se Orneg. Rekan začala vypočítávat špatné vlastnosti Chladných a snažila se upoutat jeho pozornost, aby si ho mohl Hartuu přechíst.

Orneg chvíli s přimhouřenýma očima poslouchal, ale pak náhle vstal a pokýval hlavou, jako by si vzpomněl na něco důležitého, a Hartuu ztratil kontakt.

„Prozkoumejte údaje z počítače. Myslím, že teprve pak bude vhodné podívat se na posádku.“ Uklonil se a odešel.

* * *

Orneg se vrátil na můstek. Přistoupil k informačnímu panelu a položil na něj ruku. Habitat Živých byl stále na stejné pozici hluboko v Pásu. Vzpomněl si, jak k němu mířil v člunu, a otrásl se odporem. Ta zrudná, nazelenalá amorfní věc byla nalepená na jednom asteroidu a stravovala ho.

Ujistil se, že je zapojeno tlumící pole kolem kajut hostů, ale stejně se nemohl zbavit nepříjemného mravenčení v zátylku.

Přistoupil k němu kapitán Kant a položil mu ruku na rameno. Orneg sykl, škulbl sebou a uskočil. „Promiňte, kapitáne,“ omluvil se vzápětí. „Jsem jak na trní. Nemám z těch Živých dobrý pocit.“

„To nejste sám, Ornegu. Ale nemusíte se ničeho obávat. Habitat je daleko a tlumící pole našim hostům zabráni v jakýchkoli... indiskrétnostech.“

„Co je asi pravdy na tom, že bez mentálního kontaktu zahynou?“

„Pověry,“ řekl nepřesvědčivě kapitán.

„A co ty jejich potvory? Viděl jsem v kajutě jen jednu.“

„Ta druhá kreatura komanduje četu našich techniků. Loď přesunuli na parkovací úroveň, ale stejně stačila natrávit přistávací plochu. Teď ji krmí vodou a nějakým syntetickým svinstvem.“

* * *

Rekan stiskla transpondér, ale vzápětí ho s výkřikem odhodila. Třela si ruku, jako by jí zchromla mrazem. Hartuu ji uklidnil a ukázal jí, jak se opatrně a bezpečně napojit. Společně se nechali pohltit světem strojové inteligence.

Záznam začínal startem průzkumné loď z orbitálního doku u Země. Vše bylo řízeno automaticky, všech dvacet členů posádky spalo ve stavu zpomaleného metabolismu. Rekan a Hartuu měli k dispozici všechny údaje o životních funkcích pasažérů, a přesto cítili ten propastný rozdíl mezi bezprostředním kontaktem a zprostředkovaným obrazem reality. Chvíli si se zájmem prohlíželi loď, ale když vstoupila do hypertoku, převinuli záznam dopředu o šest let a deset měsíců.

Loď ožila a naplnila se zvuky života. Do výstupu z toku zbývalo sice ještě okolo dvaceti dnů, ale posádka se probudila, aby mohla začít s přípravami na stavbu brány. Takřka v reálném čase bylo také možné zpracovávat hypersignál dvojice průzkumných družic, které v systému Cartus operovaly. První kroužila kolem planety s kyslíko-dusíkovou atmosférou, která svou panenskou krásou přímo lákala k osídlení; její dvojče obíhalo kolem vyprahlé planety mnohem blíže slunci. Systém obsahoval ještě tři plynné obry –

ty však sondy hledající planety vhodné ke kolonizaci ignorovaly.

Rekan a Hartuu pozorovali jednotlivé členy posádky a analyzovali jejich chování. Bylo to pro ně něco nového, mít k dispozici jen omezené vjemy a nemoci se opřít o mentální kontakt. Se zájmem nahlíželi posádce do soukromí, pozorovali, jak se poručík Anfaren miluje s desátníkem Gornem, a s perverzním nasazením rozebírali stravovací zvyky kapitána Cerrika. Vše bylo cizí, ale ne nepochopitelné. Kdyby byli Chladní schopni monitorovat jejich práci, možná by se podivili, jak jsou si s Živými podobni zvědavostí...

* * *

Kapitán Kant byl ve své kajutě a hrál s Ornegem go. Právě položil rozhodující kámen, když se ohlásil první důstojník Sarn.

„Kapitáne,“ zasalutoval. „Právě došlo k nehodě. Podporučík Kavareja byl nalezen mrtev ve skladu potravin.“

Kapitán se energicky postavil a následoval Sarna na místo nehody.

Kavareja ležel vedle převaleného potravinového kontejneru.

„Příčina smrti?“ vybafl kapitán na doktora Holera.

„Mrtvice, pane.“

„Cože?“

„Mrtvice. Krvácení do mozku.“

Kapitán přiklekl ke zkroucenému tělu. „Kolik mu bylo?“

„Dvacet devět, kapitáne,“ řekl doktor.

Když skončili s ohledáním místa nehody, nechal Holer tělo přenést na ošetřovnu a uložit do tomografu.

Na ošetřovně na doktora čekal Orneg.

„Krvácení do mozku,“ řekl místo pozdravu doktor.

„Zvláštní,“ řekl Orneg.

Doktor se naklonil nad terminál a zkoumal Kavarejův spis. „Žádné hyperstimulanty, anamnéza samozřejmě v pořádku.“ Zamyslel se. „Mohl se napojit na přebuzené lodní systémy.“

„Při práci v potravinovém skladu?“ Orneg zakroutil hlavou a odebral se ke kajutě Hartuua a Rekan.

Tlumicí pole bylo zapnuté a oba hosté neopustili přidělené prostory. Vykonal rituál Růstu, ohlásil se a za chvíli stál před dvěma falešnými kráskami, které se na něho unaveně usmívaly.

„Posaďte se, Ornegu,“ vyzvala ho Rekan. „Právě jsme skončili s první porcí záznamů.“

Zkoumavě si ji prohlížel. Byla o hlavu menší než on, měla zářivě bílou pokožku a vypadala bezbranně. Připomněl si, že je to jen klam. Kdyby ji ale potkal na Zemi, bezhlavě by se do ní zamiloval. V duchu se otrásl. *Je to jen tělo ovládané mocným vědomím některého z Živých*, pomyslel si. „Něco zajímavého?“

„Ani ne,“ řekl suše Hartuu. „Obávám se, že jen ztrácíme čas.“

Orneg se nervózně ošil a zkoumavě si oba Živé prohlížel. Pracovali bez přerušení mnoho hodin, ale únava se podepsala především na vzhledu Hartuua. Vypadal jako královna krásy po týdenním flámu a Orneg za to byl vděčný.

Nikdo už více nepromluvil, a tak se po chvíli Orneg omluvil a odešel.

I přes to jeho rozšířené vnímání prosvítala nějaká otázka, nějaký problém.^{KR}

Měli bychom si pořádně odpočinout.^{GH}

* * *

Orneg měl chuť vrátit se ke kapitánovi, otevřít lahev brandy a spláchnout něco z té nervozity starosvětským způsobem. Rozhodl se však vrátit do své kajuty. Položil se na pohovku, zavřel oči, odpojil všechny podpůrné systémy a ponořil se do prázdnoty. Snažil se urovnat si vše v mysli: První fáze projektu proběhla podle plánu, průzkumná loď vystavěla bránu a kolonizační flotila se přesunula ke Cartu. Po návratu Cerrika se však brána zhroutila a posádka průzkumné lodě upadla do jakéhosi kataleptického stavu... Orneg přidával do své struktury další a další detaily, ale stále nemohl přijít na žádné vysvětlení. Živí byli v tuto chvíli jejich jedinou nadějí na rozluštění celé záhady. *Pokud ovšem budou ochotní spolupracovat*, napadlo ho.

* * *

Průzkumná loď vystoupila z toku na samé hranici systému Cartus.

„Vše v pořádku, kapitáne,“ ohlásil první důstojník, když počítač dokončil kompletní diagnózu systémů.

Kapitán Cerrik se spokojeně usmál. „Nastavte kurz ke Cartu 2 a zapněte částicové štíty a tlumiče zkreslení.“

Kapitán se napojil na družici a kochal se pohledem na krajinu pokrytou hustými lesy, za nimiž tmavé horské štíty výhružně lapaly po oblacích.

„Kapitáne,“ ohlásil se navigační důstojník, „vlétáme do meteorického roje. Štíty posíleny.“

Loď se vnořila do roje a jako ohnivý šíp jím prolétla.

Vždyť je to organické.^{RK}

„Pane, zaznamenali jsme přítomnost organických látek,“ oznámil poručík Anfaren.

Kapitán se odpojil od družice a nechal si ukázat záznamy senzorů. „Asi zbytky nějaké komety...“

V tu chvíli byla loď již miliony kilometrů daleko.

Za necelou gigasekundu od vstupu do systému již obíhala na vysoké orbitě kolem budoucího, nového lidského světa.

Výsadek s pěti z dvaceti členů expedice sestoupil na planetu. Přistáli na nekonečné pláni na severní polokouli. Všechna měření byla v pořádku, a tak v lehkých skafandrech bez přileb vystoupili na povrch. Opřel se do nich studený vánek a cítili vůni trávy a hlíny. Ze vzdálených stromů k nim doléhalo kráčení nějakých tvorů.

Kapitán vyčaroval lahev šampaňského a slavnostně prohlásil: „Křtím tě na Cartus 2,“ odzátkoval lahev a pokropil okolí sprškou zpěněného nápoje. Silná vůně alkoholu přebila přírodní pachy, lahev kolovala od úst k ústům.

* * *

„Mohlo dojít k nějaké sabotáži?“ zeptal se Orneg.

Rekan pokrčila rameny. „Kapitán a někteří členové posádky při stavbě brány projevovali jistou netrpělivost a dvakrát dokonce došlo k hádce, ale pokud mohu soudit, nemyslím, že by někdo z nich stavbu sabotoval.“

„Naše závěry jsou samozřejmě zkeslené tím, že jsme sledovali jen záznam z lodních systémů,“ podotkl Hartuu. „Pro sabotéra by však zajisté nebylo těžké záznamy změnit, nebo se vyhnout vnitřním senzorům.“

Jejich kajuta tentokrát hostila kapitána Kanta, Ornega, doktora Holera a vědeckého důstojníka. Gravitace byla na normálu.

Všichni Chladní před příchodem vykonali Růst, ale i tak se v přítomnosti telepatů cítili stísněně. Orneg však k Živým začal pociťovat jistý obdiv. Na to, že nikdy nepracovali s jakoukoli technikou, ba přímo se jí štítili, projevovali velkou schopnost přizpůsobit se. „Jistě, zfalšovat záznamy by bylo celkem snadné,“ prohlásil. „Ale chybí nám motiv.“

Ozval se doktor: „Záznamy mají čisté. Kádrové posudky bez poskvrny, všechno psychicky vyrovnaní lidé.“

Kapitán zamumlal něco o možném tajném kontaktu s nějakou radikální frakcí.

Debata se stočila tímto směrem a Rekan s Hartuueem se octli v neznámých vodách. O psychologii Chladných toho věděli málo a o pozemské politice ještě méně.

„To by nedávalo smysl,“ nesouhlasil s kapitánem doktor. „Jak bychom pak vysvětlili jejich stav...“

„Musíte uznat, že by to byla účinná ochrana před výsledkem...“

Orneg něco doktorovi pošeptal a ten zmateně zamrkal.

„O jakém stavu mluvíte?“ zeptal se Hartuu a zpozorněl.

Kapitán otázku ignoroval a pokračoval: „Nikdo se od nich nic nedozví. Není to sice tak elegantní jako smrt, ale kdo ví, co by mohli potenciální sabotéři mít dále v plánu. Za předpokladu, že umí svůj stav regulovat...“

„O jakém stavu to mluvíte?“

Kapitán se tázavě podíval na Ornega.

„Proto jsme vás vlastně požádali o pomoc,“ řekl Orneg a vstal. „Následujte mne.“

* * *

Seržant u masivních dveří zsalutoval a otevřel je. Orneg nechal Hartuua a Rekan vejít do malé přechodové komory.

„Vězení?“ zeptal se překvapeně Hartuu.

„Ne tak docela,“ řekl Orneg a smutně se usmál. „Izolace.“

Po obou stranách chodby za přechodovou komorou byly cely, v nichž se ve stavu beztlíže vznášela těla členů průzkumné výpravy, napojená na přístroje.

„V okamžiku zhroucení brány všichni upadli do tohoto stavu. Nemůžeme je probudit. Nereagují na žádné vnější podněty,“ řekl Orneg. „Spoléháme na vaši pomoc.“

Hartuu a Rekan pomalu obcházeli cely a prohlíželi si muže a ženy, kteří jim připadali známí a zároveň hrozivě cizí.

„Vypněte, prosím, tlumící pole,“ požádal Hartuu.

Orneg se zatvářil nechápavě a zvedl jedno obočí. „Tlumící pole?“

Hartuu se zamračil.

Orneg zakroutil hlavou a otočil se na Holera. „Doktore, vy jste tady zapnul tlumící pole?“

„Proč bych to dělal?“ zajímalo doktora. „Co se děje?“

Hartuu i Rekan mlčeli a Orneg vnímal, jak se jim prokrvily hlavy a vzrostla cerebrální aktivita. „Necítíme je,“ ohlásil Hartuu.

* * *

Došlo k další nehodě – tentokrát byla obětí inženýrka Souzová ze strojovny. Příčina smrti byla shodná jako v případech podporučíka Kavareji a lodí se začaly šířit kryptické historiky; nevráživost vůči Živým ještě narostla.

Hartuu a Rekan se celý den snažili proniknout mentální blokádou mozků průzkumníků, avšak bezúspěšně.

* * *

Situace se z nenadání vyhrotila. Tři členové posádky upadli do stejného stavu jako průzkumníci zavření na izolaci. Hartuu nařídil Ornegovi, aby kolem izolace nechal vztyčit tlumící pole, a pak se s Rekan a oběma svými medvídky odebral dovnitř.

„Co je to vlastně za tvory?“ zeptal se Orneg. Stáli před celou kapitána Cerrika, Rekan a oba medvídci ztuhlí soustředěním.

„Onardi? Vy byste je asi popsal jako externí paměťové moduly,“ řekl Hartuu a usmál se svému přírovnání. „Inteligenci mají průměrnou, ale paměť kolosální... Nechte nás o samotě.“

Všichni čtyři se propojili a pokusili se zaměřit na mysl kapitána Cerrika. Nejdříve necítili nic, ale nechali onardy zjemnit percepční rastr a struktura Cerrikovy mysli se začala pomaličku vyořovat.

Vše bylo zprerhané a detaily se ztrácely v mlze na okrajích, ale uprostřed krystalizovalo něco cizího, nepříjemného. Nemohli se k tomu přiblížit. Mělo to úžasnou rezistenci a ani paměť onardů to nedokázala zpracovat. Ale nechovalo se to vůči nim nepřátelsky. Malé, namodralé výběžky jako by je nejprve zvědavě osahaly a pak se spokojeně stáhly a zmizely.

Veškeré snahy odstranit ten nádor byly marné. Podezření Živých se proměnilo v jistotu.

* * *

„Přivezli si to odtamtud,“ řekl Hartuu Ornegovi. „Pohlcuje to jejich vědomí – něco jako mentální rakovina. Není však jisté, jestli je ten nádor zhoubný nebo benigní.“

„Udělal jsem pitvu Kavareji a Stouzové,“ připojil se doktor Holer, „porovnal jsem výsledky se skeny těch v izolaci a dospěl jsem k názoru, že ať už je to cokoliv, pokusilo se to podporučíka i Stouzovou nakazit... a neuspělo to. V případě těch dalších to bylo z nějakého důvodu úspěšnější.“

Světla v kajutě najednou pohasla a loď se mírně zachvěla.

„K čertu,“ zaklel Orneg, excitoval optický systém a byl připravený pokračovat v rozhovoru.

„Co se stalo?“ zeptal se Hartuu podezřívavě.

„Nebojte se, nemůže jít o nic závažného...“ pokusil se ho uklidnit Orneg, když tu lodí otrásl výbuch.

Orneg s doktorem vyskočili na nohy a otočili se k odchodu.

„Pojďte s námi,“ vyštěkl Orneg. Na chvíličku se zarazil a zeptal se Hartuu, zda ve tmě potřebují pomoc.

„Jsme napojeni na vaše optické systémy, velvyslanče, vše, co vidíte vy, vidíme také,“ ujistil ho Hartuu a dvojznačně se zasmál.

Orneg s doktorem ale z ničeho nic upadli na zem a začali se křečovitě svíjet. I Hartuu s Rekan ucítili atak nevolnosti, ale vstřebali ho do sebe a povznesli se nad něj. Spojení s Chladnými jim ale zatemnilo mysl a Hartuu se začal Ornegovi sápat po krku a Rekan uchopila do dlaní doktorovu hlavu a několikrát s ní udeřila o tvrdou podlahu.

Orneg se propadal do černé tůně bezvědomí, ale na poslední chvíli stačil provést Růst. Mentální okovy z něho spadly a Hartuu, který s ním byl telepaticky propojen, ochabl a pustil jeho krk.

Hartuu pak odtrhl Rekan od doktora a všichni zůstali ležet bezvládně na zemi a těžce oddechovali. Orneg se připlazil k doktorovi a snažil se ho vzkřísit. S Hartuuovou pomocí se mu to nakonec podařilo.

„Co se děje?“ vyhrkl dezorientovaný Holer.

„Honem, doktore, Růst!“ zavelel Orneg.

„Co to je, Ornegu?“ zeptala se Rekan.

„Rituál Růstu umožňuje našim mozkům zpracovávat několiknásobně větší množství informací než v nevybuze-
ném stavu. Mám za to, že v dávné minulosti tato technika vznikla jako ochrana proti vám, Živým.“

„Chápu, telepat pak není schopen vaši mysl obsáhnout a tím pádem vás nemůže efektivně číst ani ovlivňovat.“

„To znamená, že nás napadli Živí?“ zděsil se doktor.

Hartuu zakroutil hlavou. „Ne, doktore. Probudilo se to, co čekalo v mozcích vašich průzkumníků.“

Orneg se napojil na terminál, ale měl přístup jen k lokálnímu informačnímu uzlu. Vylezli na chodbu a vydali se na můstek. Míjely je mátožné postavy se skelnýma očima. Zahlédli několik mrtvol a občas zaslechli výstřel a detonaci.

„Přebírá to vládu nad jejich mozky,“ řekl Hartuu.

„Jak to, že to dokáže proniknout tlumícím polem?“ zeptal se Orneg. „Myslel jsem, že to je spolehlivá ochrana proti telepatům.“

Hartuu pokýval hlavou. „Je to spolehlivá ochrana proti nám, ale pokud by měl někdo telepatické schopnosti vyvinutější než-li my Živí, pak by tím vaším polem proniknout dokázal.“

„Než se dostaneme na můstek,“ zavrčel doktor, „bude většina posádky pod vlivem. Musíme neutralizovat ohnisko nákazy.“